

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/94/2020
Identifikačné číslo spisu:	7211230284
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7211230284.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: L. B. P., nar. XX.X.XXXX, bytom v G., S. XX, zastúpenej JUDr. Ladislavom Miklošom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Tyršovo nábrežie 1679/7, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 104.193,25 eur, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 36 C 132/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. januára 2020 sp. zn. 3 Co 346/2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 23. januára 2020 sp. zn. 3 Co 346/2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi 54.193,25 eur istiny. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaná je povinná nahradiť trovy konania žalobkyne v plnom rozsahu.

1.1. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyňi vznikla skutočná škoda vo výške 4.193,25 eur titulom zaplatenia odmeny advokátovi za jej zastupovanie v trestnom konaní, preto je žalovaná povinná podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s § 420 a § 442 Občianskeho zákonníka túto škodu titulom svojej zodpovednosti za škodu uhradiť. K tomuto záveru dospel na základe listinných dôkazov, ktoré predložila v rámci svojho procesného útoku žalobkyňa, konkrétne z príjmového dokladu advokáta žalobkyne (č. 1. 32 spisu), z ktorého je dostatočne zrejmé, že žalobkyňa uhradila svojmu advokátovi za obhajobu v trestnom konaní dňa 29.10.2010 odmenu vo výške vyúčtovanej faktúrou č. 2010077, t. j. vo výške 4.193,25 eur. Táto žalobkyňou uhradená odmena za obhajovanie predstavuje skutočnú škodu, ktorá jej v súvislosti s trestným konaním vznikla a to bez ohľadu na to, či si ju advokát žalobkyne vyúčtoval správne alebo nie.

1.2. K spornej otázke, či je možné priznať žalobkyňi nemajetkovú ujmu, hoci zákon č. 58/1969 Zb. takúto možnosť neupravoval, súd s poukazom na nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.1.2017 zaujal stanovisko, že žalobkyňa nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením (a to aj v prípade, ak nebolo realizované väzobne) má, pričom je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia

satisfakcie takto stíhanej osobe a to aj v prípade, ak bolo trestné stíhanie začaté už za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. (t. j. pred 1. júlom 2004).

1.2.2. Súd mal za preukázané, že žalobkyňa pracovala na Daňovom úrade Košice IV, dňa 24.5.2000 bolo voči nej začaté trestné stíhanie, ktoré bolo voči nej vedené pre údajné spáchanie trestného činu podvodu v spojení s trestným činom zneužitia právomoci verejného činiteľa. Takéto obvinenie (v súvislosti s jej pracovnou činnosťou) a s tým súvisiace následné trestné stíhanie žalobkyne jednoznačne muselo mať a aj malo negatívny vplyv na ďalší pracovný život žalobkyne. Je logické, že za tejto situácie boli zásadne narušené všetky jej pracovné vzťahy a znemožnený ďalší pracovný postup, pričom táto situácia trvala dlhodobo, nakoľko od obvinenia do vydania posledného rozhodnutia vo veci samej prebehlo viac ako 9 rokov (obvinenie zo dňa 24.5.2000 a vo veci posledné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR bolo vydané dňa 27.5.2009). Podľa vyjadrenia svedka M. (syna žalobkyne) bola žalobkyňa v súvislosti s trestným konaním v práci šikanovaná, čo nakoniec viedlo, k tomu, že žalobkyňa ukončila pracovný pomer na Daňovom úrade a zamestnala sa inde u svojich priateľov. Po začatí trestného stíhania došlo neskôr aj k jeho medializácii v TV Markíza, čo spôsobilo zásadne negatívne reakcie okolia žalobkyne a to v okruhu jej bližších, ale aj vzdialenejších známych. Tieto skutočnosti potvrdili svedecké výpovede svedkov H. B.É. a M. P. na pojednávaní dňa 20.4.2018. Svedok H. B. sám uviedol, že o žalobkyňu hovoril ako o podvodníčke, za čo sa jej neskôr aj ospravedlnil. Z výpovede svedka M. P. (syn žalobkyne) vyplýva, že po vznesení obvinenia voči žalobkyňu došlo k tomu, že sa jej (a aj členom jej rodiny) začali ľudia vyhýbať a ukončili s nimi kontakty, ohovárali ich a na žalobkyňu dokonca pokrikovali aj na ulici. Podľa výpovede syna žalobkyne do začatia trestného stíhania viedla žalobkyňa aktívny spoločenský a kultúrny život, čo sa neskôr zásadne zmenilo. Svedok M. P. tiež uviedol, že toto malo vplyv na život celej rodiny žalobkyne - jej dcéra sa z dôvodu negatívnych reakcií okolia natrvalo odsťahovala do zahraničia a aj on sa rozhodol určitú dobu žiť v zahraničí. Z výpovede svedka M. P. tiež vyplynulo, že žalobkyňa sa na základe trestného stíhania zmenila aj ako osobnosť, uzavrela sa do seba a prestala ľuďom veriť. M. P. tiež uviedol, že žalobkyňa celú situáciu znášala veľmi zle a celé to vyústilo do toho, že jej poradili navštíviť psychiatrickú. Z obsahu potvrdenia Psychiatrickej ambulancie O. R. N. vyplynulo, že žalobkyňa je od 23.3.2004 v takmer kontinuálnej liečbe doposiaľ s diagnózou - zmiešaná úzkostne depresívna porucha. Na základe vyššie uvedených skutočností súd konštatoval, že trestné stíhanie žalobkyne malo zásadne negatívne následky na jej život a to v oblasti jej pracovného a súkromného života, a tiež aj na jej zdraví. Takýto stav negatívnych zásahov do života žalobkyne trval dlhodobo, podstatnú časť jej produktívneho veku a to viac ako 9 rokov. Takéto následky na život žalobkyne nie je možné odstrániť jednoduchým konštatovaním, že došlo k porušeniu jej práv, preto je namieste priznať jej nárok na nahradenie nemajetkovej ujmy. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy okrem vyššie uvedených skutkových okolností súd vzal do úvahy aj iné už judikované rozhodnutia v obdobných sporoch a to konkrétne rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2 Co 192/2010 a tiež sp. zn. 2 Co 69/2011, kde súdy priznali poškodeným nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur za neoprávnené 5 - ročné trestné stíhanie a vo výške 26.555,14 eur za neoprávnené 4 - ročné trestné stíhanie.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 23. januára 2020 sp. zn. 3 Co 346/2018 rozhodol, že:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku č. I. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyňu sumu 50.000 eur, okrem lehoty na plnenie, ako aj vo výroku pod č. II., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá.

II. M e n í rozsudok vo výroku č. I. v časti lehoty na plnenie tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňu sumu 50.000,- eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Z r u š u j e rozsudok vo výroku č. I. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyňu sumu 4.193,25 eur, ako aj vo výroku pod č. III. o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovanej a žalobkyne ako podané včas a oprávnenými osobami, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné sčasti a odvolanie žalobkyne dôvodné nie je.

2.2. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania), je potrebné hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3 Listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 590/08 zo 17. júna 2008 a sp. zn. IV. ÚS 642/05 z 28. augusta 2007). Je iste právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia z toho vyplývajúce, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nepáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený (Ústavný súd Českej republiky nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005).

2.3. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie spornú otázku správne právne posúdil, ak v súlade s výkladom ústavného súdu obsiahnutým v náleze sp. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017 uzavrel, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením (a to aj v prípade, ak nebolo realizované väzobne), je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe, a to aj v prípade, ak bolo trestné stíhanie začaté už za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. (t. j. pred 1. júlom 2004).

Čo sa týka samotnej výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, odvolací súd najprv považoval za potrebné konštatovať, že samotná právna úprava zákona č. 58/1969 Zb. výslovne nestanovuje kritériá na určenie výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V súčasnosti tieto kritériá (nie taxatívne) určuje § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý sa stal súčasťou právneho poriadku s účinnosťou od 1. januára 2009. Podľa dnes účinného znenia tohto ustanovenia sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. S účinnosťou od 1. januára 2013 bolo zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení zákon č. 513/2003 Z. z., doplnené ustanovenie § 17 ods. 4, limitujúce hornú hranicu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na to, že kritériá ustanovené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. ako aj, že limitáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy nemožno aplikovať na predmetný prípad, t. j. na prípady, keď (nezákonné) uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané pred dňom nadobudnutia ich účinnosti (t. j. vo vzťahu k § 17 ods. 3 pred 1. januárom 2009 a vo vzťahu k § 17 ods. 4 pred 1. januárom 2013), súd prvej inštancie týmito kritériami vlastne viazaný nebol. Bolo preto vecou súdu prvej inštancie, aby z právneho poriadku vyvodil kritériá, podľa ktorých v danom prípade posúdi výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie takto postupoval a vymedzil kritériá, ktorých naplnenie skúmal na základe výsledkov vykonaného dokazovania. Zatiaľ čo vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu súdna prax vytvorila postupne stabilizujúce sa kritériá určenia jej výšky (povaha trestnej veci, dĺžka a časové okolnosti väzby, preukázaný dopad väzby do osobnostnej sféry poškodeného a širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo, korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti), vo vzťahu k rozhodovaniu o výške náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie, pokiaľ bolo začaté za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., takéto kritériá zatiaľ stabilizované súdnou praxou neboli.

Čo sa týka námietky žalovanej, že súd pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy (nesprávne) prihliadal na medializáciu trestnej veci žalobkyne, pričom poukazovala na osobitné konanie o ochranu osobnosti, iniciované žalobkyňou a teda, na možnosť duplicitne priznanej náhrady nemajetkovej ujmy na základe tých istých skutkových okolností, ako aj na to, že štát nemožno stotožňovať s masovokomunikačnými prostriedkami, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a nesú vlastnú

zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv.

Ďalej krajský súd uviedol, že neobstojí ani námietka žalovanej, že súd prvej inštancie neposúdil, či totožné svedecké výpovede neboli použité aj v konaní o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8 C 28/2012 a z tohto dôvodu ich nevyhodnotil z hľadiska dôveryhodnosti resp. účelovosti, resp. že pre riadne zistenie skutkového stavu a správne posúdenie veci bolo potrebné, aby sa súd oboznámil aj s obsahom výpovedí svedkov v tomto konaní. Len tá skutočnosť, že svedkovia boli vypočutí v oboch konaniach, sama osebe nemôže mať vplyv na dôveryhodnosť obsahu svedeckých výpovedí.

Nedôvodná je aj námietka žalovanej, že súd nezohľadnil, že ku skončeniu pracovného pomeru došlo na základe vlastného rozhodnutia žalobkyne zo dňa 1.11.2009, ku ktorému došlo až po tom, ako bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená (dňa 27.05.2009). Námietka žalovanej zrejme vychádza z predpokladu, že pokiaľ takéto rozhodnutie (ukončiť pracovný pomer) učinila sama žalobkyňa (a nie zamestnávateľ), nie je možné hodnotiť ho ako dôkaz o negatívnom dopade do osobnostnej (pracovnej) sféry žalobkyne. S uvedeným sa odvolací súd nestotožňuje a je toho názoru, že práve naopak, aj tento akt môže svedčiť pre záver, že žalobkyňa napriek oslobodzujúcemu rozsudku už nedokázala zvládnuť atmosféru a tlak, ktorý pociťovala na pracovisku počas dlhodobého trestného stíhania. Už vôbec neobstojí námietka žalovanej, že žalobkyňa nepreukázala tvrdenia ohľadom následkov v zdravotnej sfére práve v súvislosti s vedením trestného stíhania. Ako vyplynulo z predloženého lekárskeho potvrdenia, žalobkyňa je od 23.3.2004 až doposiaľ v kontinuálnej liečbe s diagnózou - zmiešaná úzkostne depresívna porucha.

Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vyčerpávajúco zhrnul všetky výsledky dokazovania vykonaného za účelom zistenia existencie a rozsahu utrpenej nemajetkovej ujmy a konštatoval, že daný rozsah je adekvátny priznanej výške nemajetkovej ujmy. Jeho rozhodnutie tak nie je v rozpore s náležitosťami odôvodnenia stanovenými v CSP a namietaný nedostatok odôvodnenia rozsudku tak nezakladá odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom, ktorým sa rozumie taký závažný postup súdu priechiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka súdneho konania. Súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania a nie je závažným postup súdu, ak v odôvodnení rozhodnutia neuvedie, ktoré právne normy či ustálené výsledky súdnej praxe nepoužil. Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Čo sa týka výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy vo výške 4.193,25 eur titulom náhrady škody, vzniknutej zaplatením trov obhajoby, odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalovanej v tejto časti je dôvodné. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu škody v uvedenej výške, vychádzajúc len zo žalobkyňou predloženého dôkazu - príjmového pokladničného dokladu, preukazujúceho, že žalobkyňa uvedenú sumu zaplatila svojmu obhajcovi titulom trov obhajoby, vyúčtovaných jej faktúrou č. 2010077. Súd prvej inštancie uvedenú sumu pokladal za skutočnú škodu, pričom nepovažoval za potrebné skúmať správnosť vyúčtovania trov obhajoby. S týmto názorom sa odvolací súd nestotožňuje.

3. Žalovaná proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP a § 421 písm. a) CSP.

3.1. K odvolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ žalovaná uviedla, že prípustnosť dovolania opiera o skutočnosť, že súd prvej inštancie a odvolací súd svojím procesným postupom zabránili žalovanej účinne uplatniť prostriedok procesnej obrany, keď nevykonali dokazovanie navrhnuté žalovanou a neoboznámili sa s obsahom výpovedí svedkov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV sp. zn. 8 C 28/2012. Uvedené bolo pritom kľúčové pre posúdenie nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy a určenie samotnej výšky jej náhrady v nadväznosti na preukazované následky, resp. žalovanej požiadavka na vykonanie dôkazu mala zabrániť duplicitnej saturácii nemajetkovej ujmy v peňažnej podobe od dvoch rôznych subjektov za rovnaké tvrdené následky a smerovala k zisťovaniu rozsahu nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobkyni vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím.

3.1.1. Žalovaná namietala, že potreba preukázania vzniku nemajetkovej ujmy v žalobkyňou tvrdenom

rozsahu, v konaní o náhradu škody, vychádzajúca prvotne z kontradiktórnej povahy civilného sporového konania. Poukázala na to, že najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 2 Cdo 273/2013, z 29.05.2014, považoval za správny záver súdov nižšieho stupňa, keď na margo ich rozhodnutí uviedol: „Zhodli sa na tom, že žalobkyňa v konaní dostatočne spoľahlivo nepreukázala dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď“ náležite nepreukázala rozsah nepriaznivých následkov, ktoré jej mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pri vybavovaní sťažnosti vzniknúť, a jej všeobecné tvrdenia v tomto smere zostali v konaní dôkazne nepodložené.“

Podľa žalovanej ak žalobkyňa požaduje v inom konaní náhradu nemajetkovej ujmy titulom ochrany osobnosti, v ktorom na podklade svedeckých výpovedí totožných svedkov preukázala, že rozsah „reakcií okolia na osobu žalobkyne v jej osobnom a súkromnom živote i pracovnom živote“ bol následkom medializácie, nevykonanie dôkazu, ktorý mohol objasniť, že žalobkyni už bola, zatiaľ neprávoplatným rozhodnutím, priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v nezanedbateľnom rozsahu za zásahy do pracovného a osobného života a za následky v spoločenskom uplatnení, je porušením práva žalovanej na spravodlivý proces.

Podľa žalovanej súdy oboch inštancií úplne rezignovali na potrebu skúmania vierohodnosti svedkov a možnosti, že z porovnania výpovedí svedkov v konaní žalobkyne o ochranu osobnosti a v tomto konaní, mohol vyplynúť rozpor alebo účelovosť svedeckých výpovedí. Hlavne v prípade ak jeden zo svedkov bol rodinným príslušníkom žalobkyne a vo všeobecnosti svedkovia spájali v konaní o ochranu osobnosti nepriaznivé následky v živote žalobkyne s medializáciou a v konaní o náhradu škody tieto isté následky spájali výlučne s vedením trestného konania, nemohla byť splnená základná zákonná podmienka na priznanie náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to priama a bezprostredná príčinná súvislosť.

3.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaná uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorou sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí síce zaoberal, avšak s nesprávnym záverom a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo dňa 06.03.2017, že odvolací súd v napadnutom rozsudku vyriešil nesprávne právnu otázku primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, pretože priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je v súlade s platnými a účinnými vnútroštátnymi právnymi predpismi upravujúcimi aj iné finančné kompenzácie (zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, resp. predchádzajúce právne predpisy), súdnou praxou, relevantnými rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a zásadou spravodlivého zadost'učinenia.

3.2.1.

Podľa názoru žalovanej, odvolací súd potvrdil priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 50 000 € za neoprávnený zásah do osobnosti žalobkyne spôsobený vedením trestného stíhania, nedôvodne, pretože pri určovaní primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy nezohľadňoval rozhodnutia Ústavného súdu SR, ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR a judikatúru ESLP. Žalovaná nesúhlasí s názorom prezentovaným v napadnutom rozsudku, že v prípade konaní podľa zákona č. 58/1969 Zb., nie sú súdy pri posudzovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy ničím limitované. Takéto konštatovanie predstavuje absolútne odmietnutie ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu hraničiace až s arbitrárnosťou.

Priznaním náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni rozhodnutím súdu prvej inštancie a následne aj odvolacím súdom prišlo k zásadnému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu týkajúcej sa priznávania primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko sám dovolací súd judikoval, že všeobecné súdy rozhodujúce o priznávaní a určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy sú povinné vychádzať z hmotnoprávných predpisov, ktoré priamo určujú výšku náhrady za spôsobenú ujmu, ako aj z relevantných rozhodnutí ESLP. Uvedené konštatoval Najvyšší súd SR napr. vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 19/2018 zo dňa 14.7.2018, kde uviedol: „Na záveroch najvyššieho súdu o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po

zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a ESLP, ku ktorým dospel najvyšší súd skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., nezmenil neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z. z., ani zákon č. 412/2012 Z.z. Určenie, maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z. z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESLP.

Odvolací súd založil svoje úvahy na skutočnosti, že zákon č. 58/1969 Zb. neupravuje limity pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, limity upravené v zák. č. 514/2003 Z. z. nemožno použiť na prípady pred nadobudnutím účinnosti zákona a jeho jednotlivých noviel a preto je výlučne na posúdení a určení súdom, aká výška náhrady nemajetkovej ujmy zodpovedá spravodlivému a slušnému zadosťučineniu v danom čase a mieste.

Z odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu je zrejmé, že žiaden z nich pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni nezohľadnil kritériá jasne definované judikatúrou (a následne potvrdené aj zákonnou úpravou). Súd mal za to, že vylúčenie aplikácie zák. č. 514/2003 Z. z. a predpisov upravujúcich výšku poskytovanej náhrady nemajetkovej škody, na ktoré tento zákon odkazuje, výška náhrady nemajetkovej ujmy môže byť určená jedine na základe voľnej úvahy súdu.

Sám odvolací súd však v bode 63. napadnutého rozsudku poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 24.1.2017, III. ÚS 754/2016-42, v zmysle ktorého považoval priznanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 463 eur za mesiac trestného stíhania za adekvátnu.

K primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy a potrebe porovnávania nároku s inými právnymi predpismi a judikatúrou sa vyjadril Najvyšší súd SR aj v uznesení, sp. zn. 6 MCdo 15/2012, v ktorom uviedol, že „nepovažuje za riadne odôvodnený záver o primeranosti prisúdenej sumy 120 000 € bez zohľadnenia ďalších právnych predpisov upravujúcich obdobnú problematiku a bez náležitého porovnania nároku žalobcu s týmito ďalšími predpismi, napríklad v čom je nemajetková ujma žalobcu (v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote uvedená a bližšie popísaná v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí) vzniknutá v príčinnej súvislosti s vadným pozbavením osobnej slobody v trvaní päť mesiacov väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, resp. s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania.“

Žalovaná ďalej poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 7/2017 zo dňa 07.08.2018, v ktorom súd poukázal na už svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť a konštatoval, že: „Podľa judikatúry ESLP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). ESLP konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicação Social, S.a. v. Portugalsko). Napokon ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Italehti a Karhuvaara v. Fínsko). S prihliadnutím na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že v posudzovanom prípade sa odvolací súd pri riešení predmetnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej vo vyššie uvedených rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR.

K obdobnému záveru dospel Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí 2 Cdo 112/2017 zo dňa 31.07.2018, keď konštatoval, že: „Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd nevysvetlil, na základe čoho sa odklonil od judikatúry najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 37/2012 na ktorú poukazovala žalovaná už v základnom konaní, čo mohlo mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. V uvedenom namietanom rozhodnutí dovolací súd odkazuje na rozhodnutie ESLP vo veci Winkler proti Slovenskej republike, v ktorom bol

sťažovateľ odškodnený nižšou sumou (8 000 eur) za závažnejšie porušenie práva sťažovateľa (neexistencia rozhodnutia o predĺžení lehoty väzby), Odvolací súd bez vysvetlenia opomenul pre stranu sporu priaznivú judikatúru, čo aj podľa názoru dovolacieho súdu oslabuje presvedčivosť rozsudku.”

Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaná tvrdí, že v súvislosti s priznaním náhrady nemajetkovej ujmy došlo zo strany súdov k zásadnému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (ako aj ESLP) týkajúcej sa priznávania primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko sám dovolací súd judikoval, že všeobecné súdy rozhodujúce o priznávaní a určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy sú povinné vychádzať z hmotnoprávných predpisov, ktoré priamo určujú výšku náhrady za spôsobenú ujmu ako aj z relevantných rozhodnutí ESLP. Za takýto hmotnoprávny predpis považuje Najvyšší súd SR napr. zákon o odškodňovaní obetí násilných trestných činov, pričom z odôvodnenia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu je zrejmé, že žiaden z nich pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni uvedený, zákon a rozhodnutia ESLP Najvyššieho súdu SR nebral do úvahy.

Nakoľko odvolací súd priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 €, ktorá je niekoľkonásobne vyššia ako maximálna výška odškodnenia za spôsobenú smrť, bolo nevyhnutné, aby odvolací súd prihliadol na výšku odškodnenia poskytovaného podľa zákona č. 274/2017 Z. z. a náležite zdôvodnil, v čom je žalobkyňou pociťovaná ujma závažnejšia alebo porovnateľná ako smrteľný následok trestného činu, pri vzatí do úvahy, že žalobkyni už bola neprávoplatným rozhodnutím priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za medializáciu trestného stíhania.

S ohľadom na vyššie uvedené, nakoľko došlo k naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP, žalovaná žiada dovolací súd, aby rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.1.2020, sp. zn. 3 Cdo 346/2018, podľa § 449 ods. 1 CSP v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Zároveň žiadala, aby najvyšší súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa nestotožňuje s dovolacími dôvodmi žalovanej a považuje ich za irelevantné.

4.1. Žalobkyňa je toho názoru a trvá na tom, že v danej veci nie je splnený dovolací dôvod uvedený v ust. § 420 písm. f) CSP, nakoľko nevidí žiaden dôvod na pripojenie spisu z Okresného súdu Bratislava IV, nakoľko konanie sa týkalo ochrany osobnosti a úhrady nemajetkovej ujmy a žalovanou bola komerčná televízia. Nakoľko ide o dve rôzne náhrady škody, nevidí dôvod na zohľadnenie nemajetkovej ujmy s konaním o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., resp. teraz 514/2003 Z.z.

Pokiaľ išlo o výšku priznanej nemajetkovej ujmy, ktorá podľa tvrdení dovolateľky by nemala presiahnuť 50 - násobok minimálnej mzdy. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 754/2016 (výška odškodnenia za nemajetkovú ujmu 620 € za mesiac) a nutnosti aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z. na daný prípad a z dôvodu zásady, že zákon nepôsobí spätne a ktorý vychádza aj z listiny základných práv a slobôd a Ústavy SR je toho názoru, že dovolací dôvod dovolateľky je neoprávnený, čo je dôvod na zamietnutie dovolania.

Podľa žalobkyne v rozsudku nie je žiaden odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, skôr naopak. Žalobkyni bola priznaná nemajetková ujma 416 € za mesiac, čo je o 1/3 nižšia než uvedená v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 754/2016 (výška odškodnenia za nemajetkovú ujmu 620 € za mesiac).

4.2. Pokiaľ išlo o odklad vykonateľnosti, tak nesúhlasila s ním a považovala ho za nedôvodný a dovolanie samé vo veci žiadala odmietnuť a priznať náhradu trov konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je prípustné a súčasne tiež dôvodné podľa ust. § 420 písm. f) CSP.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú

splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

8. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné a podmienky prípustnosti dovolania, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Žalovaná vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

15. Žalovaná v dovolaní vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP videla v tom, že prvostupňový súd a následne ani odvolací súd jednak nevykonali dôkaz navrhnutý žalovanou a to pripojenie spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV sp. zn. 8 C 28/2012, ako aj to, že súd vykonal dôkaz navrhnutý žalobkyňou, výsluch ňou navrhnutých svedkov, ale neumožnil procesnú obranu žalovanej k vykonanému dôkazu o nutnosti konfrontovať tieto výpovede s výpoveďami týchto osôb v inom konaní. Žalovaná nerozporela ani tvrdenia odvolacieho súdu o existencii dvoch nárokov uplatnených žalobkyňou, z rozdielnych právnych titulov, voči rozdielnym subjektom, avšak základom argumentácie žalovanej bola skutočnosť, že v oboch prípadoch žalobkyňa požadovala náhradu nemajetkovej ujmy za následky, ktoré sa prejavili v pracovnom, súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne, pričom na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy bolo preto nutné identifikovať nielen negatívne následky, ale aj zásahy, ktoré ich zapríčinili a tieto dôsledne rozlišovať. K dosiahnutiu tohto cieľa smerovala argumentácia žalovanej, pretože ak sa negatívne následky u žalobkyne prejavili v príčinnej súvislosti s medializáciou trestného stíhania, bolo toto tým rozhodujúcim zásahom do sféry žalobkyne konaním iného subjektu ako je žalovaná v tomto konaní. Ďalej podľa žalovanej nesprávny postup odvolacieho súdu spočívala v opomenutí tvrdení žalovanej, že bez určenia konkrétneho zásahu, ktorým boli negatívne následky spôsobené, alebo zohľadnenia, že poskytnutie primeraného zadost'účinenia za konkrétne zásahy a aj následky je predmetom iného súdneho konania, nie je možné vyvodiť zodpovednosť príslušného subjektu ani výšku primeranej náhrady nemajetkovej ujmy.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

19. Najvyšší súd pripomína, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno odôvodniť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ktorú má navrhnutý dôkaz overiť alebo vyvrátiť, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/neyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím argumentom je nadbytočnosť dôkazu, t.

j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

20. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že v kontexte celého súdneho konania ide o tak závažné pochybenie odvolacieho súdu, ktoré znemožnilo žalovanej uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP a preto považoval dovolací súd za potrebné dovolaním napadnuté rozhodnutie zrušiť. Vzhľadom na to sa dovolací súd ani v preskúmvanej veci nezaoberal ďalšou dovolacou argumentáciou žalovanej.

21. Dovolací súd preto dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je nielen procesne prípustné, ale aj opodstatnené a ďalej sa s vecnou stránkou dovolania nezaoberal. So zreteľom na to dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP).

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

23. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne znovu o trovách po^vodne^ho konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.